

Ανάγκη για νέα ήθικότητα

Γράφει ο Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτος

Η Ελλάδα είναι μία χώρα σε οικονομική παρακμή. Είναι σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του ΠΑΣΟΚ—«έκσυγχρονιστικού και συμμετοχικού»—ή πιά αδύναμη οικονομικά χώρα της Ευρώπης. Έπειδή δε η οικονομική παρακμή διαχέεται και επηρεάζει άμεσα τόσο την κοινωνική πρόοδο και συνοχή, όσο και τη στρατιωτική (άμυντική) ισχύ μιάς χώρας, η Ελλάδα εύρισκεται σε φάση καθολικής και ολόπλευρης παρακμής.

Τόν περασμένο Μάρτιο, η «Εστία» έδημοσίευσε ένα άρθρο μου με τόν τίτλο «Η ανίσχυρη... ισχυρή χώρα», στο οποίο επιχειρούσα μία σύγκριση της οικονομικής ισχύος της χώρας μας με άλλων ίσου περίπου πληθυσμού ευρωπαϊκών χωρών, σύγκριση που οδηγούσε σε απογοητευτικά συμπεράσματα.

Τώρα από τά ανακοινωθέντα προσφάτως στοιχεία του έννεαμηνου Ιανουαρίου-Σεπτεμβρίου προκύπτει ότι οι ελληνικές εξαγωγές έμειώθησαν κατά 1,1% έναντι του 2003 και μόλις έφθασαν τά 8,83 δισ ευρώ. Ολόκληρο τό έτος δηλαδή μπορούμε νά υπολογίσουμε ότι ή άξία τους θά κυμανθεί γύρω στά 12 δισ ευρώ (16 δισ δολάρια με τή σημερινή ίσοτιμία). Για νά κατανοήσει κανείς πόσο άσημαντο είναι τό ποσόν αυτό δέν έχει παρά νά ρίξει μιά ματιά στις εξαγωγές άλλων χωρών (βάσει στοιχείων για τό 2003 από τό WORLD ALMANAC AND BOOK OF FACTS 2005), όπως:

	Πληθυσμός	Άξια εξαγωγών
Βέλγιο	10,34 εκατομμύρια	182,9 δισ δολάρια
Πορτογαλία	10,52 εκατομμύρια	31,1 δισ δολάρια
Ούγγαρία	10,03 εκατομμύρια	42,0 δισ δολάρια
Σουηδία	8,98 εκατομμύρια	102,08 δισ δολάρια

Γιά νά μήν αναφερθώ σε πολύ μικρότερες πληθυσμιακά χώρες, όπως:

Δανία	5,41 εκατομμύρια	64,2 δισ δολάρια
Ίρλανδία	3,97 εκατομμύρια	98,3 δισ δολάρια
Σλοβακία	5,42 εκατομμύρια	21,3 δισ δολάρια

Η άγωνία, τήν όποία προκαλεί ή σύγκριση αυτή, επιτείνεται άν κανείς κοιτάξει τήν Τουρκία καθώς και τίς γειτονικές μας, πρώην κομμουνιστικές, χώρες που ξεκίνησαν από τό τίποτε πριν από μία περίπου δεκαετία και σήμερα αναπτύσσονται με ταχύτατους ρυθμούς (έτήσια αύξηση άξιας εξαγωγών σε διψήφιους αριθμούς). Αναρωτιέται κανείς, ύπ' αυτές τίς συνθήκες θά μπορούσαμε νά επιβιώσουμε στή σύγχρονη παγκοσμιοποιούμενη κοινωνία τών έθνών;

Μά ό μεγάλο καλοπερνάει, είναι τό άντεπιχείρημα. Κι αυτό κατά μιάλο μέρος είναι αλήθεια. Αποτελεί όμως και μιά ύποδειξη για τό πρόσ τά που πρέπει νά αναζητηθεί ή εξήγηση. Θά ύποστηρίξω πώς στή βάση αυτής της παραδοξότητας (θλιβερές επιδόσεις της οικονομίας - καλοζωισμένοι πολίτες) εύρίσκεται ή χρονική σύμπτωση (1981) της έντάξεως της χώρας μας στήν ΕΟΚ και της αναλήψεως της διακυβερνήσεως της από τό ΠΑΣΟΚ. Ο τρόπος που οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ έχρησιμοποίησαν τούς ευρωπαϊκούς πόρους διακρίνεται στο φόντο της εικόνας.

Ο ελληνικός λαός, εκ τών πραγμάτων αναγκασμένος ως τό 1980 νά άνταγωνίζεται στήν διεθνή άρένα χωρίς έξωτερικά βοηθήματα ή και ειδική ύποστήριξη, έπέδειξε άξιοζήλευτη προσαρμοστικότητα και δυναμισμό, που μεταφράσθηκαν σε μοναδικούς ρυθμούς ανάπτυξεως, τέτοιους που πολλοί έμίλησαν για ελληνικό οικονομικό θαύμα.

Όλα αυτά άνετράπησαν με τή λαϊκίστικη οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ κατά τήν πρώτη περίοδο της διακυβερνήσεως του, τήν χαρακτηρισθείσα και από τόν κ. Θεόδωρο Πάγκαλο ως «χαμένη δεκαετία» του '80. Με τίς εισροές πολλών δωρεάν επιδοτήσεων και τό προϊόν συναφθέντων υπό τήν αιγίδα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας δανείων, οι κυβερνήσεις του Άνδρέα Παπανδρέου εύρέθησαν νά διαχειρίζονται πακτωλούς χειροπιαστού χρήματος.

Υιοθέτησαν λοιπόν ως πολιτική τους τή διανομή τών τεραστίων για τά ελληνικά μέτρα ποσών αυτών, υπό τούς αλλαγμούς του πλήθους, για τήν κάλυψη πάσης φύσεως καταναλωτικών αναγκών και προτιμήσεων τών «μή προνομιστών» πελατών τους. Η πολιτική αυτή είχε ως άποκλειστικό κριτήριο και σκοπό τή διατήρηση του «κινήματος» στήν έξουσία διά της με τόν τρόπο αυτό εξαγοράς ψήφων, έφαρμόσθη δε με έμμογή και συνέπεια.

Τά χρήματα δηλαδή, που έχορηγοούντο από τήν ΕΟΚ για τόν έκσυγχρονισμό (χωρίς εισαγωγικά) και τήν προσαρμογή της παραγωγικής διαδικασίας και τών ύποδομών, έχρησιμοποιήθηκαν κατά τρόπον που επέφερε τά αντίθετα άκριβώς αποτελέσματα, όδήγησε με άλλα λόγια τά γεωργικά προϊόντα στις χλωματερές, τό κράτος, τίς κοινωνικές υπηρεσίες και δημόσιες έπιχειρήσεις σε χρεωκοπία, τή βιομηχανία σε παρακμή, με δύο λέξεις όδήγησε στήν αποδόμηση της παραγωγής.

Και τό χειρότερο, επέφερε άπότομη κατακρήμνιση της διαθέσεως και ικανότητας για δημιουργία και του άγωνιστικού πνεύματος της ελληνικής κοινωνίας. Επέφερε πλήρη άντροπή τών άρχών, άξιων και κανόνων που αποτελούν τή βάση κάθε άστικής δημοκρατικής κοινωνικής και κρατικής οργάνωσης. Παραδείγματα και ύποδείγματα συμπεριφοράς είναι πλέον τά «νέα τζάκια» με τήν ιδιοτελή νοοτροπία, οι δημόσιοι άνδρες τών όποιων ό λάρυγγας δέν άνέχεται άλλην πόση από του καμπανίτου Dom Perignon, οι χρηματιζόμενοι δημόσιοι λειτουργοί, οι βολεμένοι έργατικοί (μή εργαζόμενοι) ήγήτορες. Άρχή μόνη και πλήρως επικρατούσα ό άκρατος άμοραλισμός. Η έργατικότητα, ή φιλοπονία, ή διάθεση για τήν περιπέτεια της δημιουργίας, ή έντιμότητα, ή φιλοπατρία, ή άξιοκρατία, ό σεβασμός είναι για τή νέα κοινωνία προλήψεις και προκαταλήψεις ενός χαμένου κόσμου.

Από τό κλίμα αυτό δέν κατάφεραν νά άπελευθερωθούν οι κυβερνήσαντες κατά τή δεύτερη περίοδο της ΠΑΣΟΚικής διακυβερνήσεως (1993-2004), παρά τίς άοριστολόγες διαφοροποιήσεις και τίς αγαθές προθέσεις του κ. Κ. Σημίτη, λόγω κυρίως δειλίας μπροστά σε έπαπειλούμενες συγκρούσεις με τό «κίνημα» (άλήθεια, δέν ήρθε άκόμη ή ώρα νά γίνει κόμμα, σαν τά άλλα; «Κίνημα» ύπαινίσσεται και ύποδηλώνει δυσάρεστες και ύποπτες καταστάσεις και ένέργειες) και ανάπτυξεως στα στελέχη του ισχυρής συντηρητικής νοοτροπίας (όχι άλλες, άς αφήσουμε τά πράγματα ως έχουν, καλά βολεύομαστε έτσι).

Η κατάσταση έπιβαρύνθηκε με τούς όγκολίθους τών σκανδάλων του Χρηματιστηρίου (ή μεγαλύτερη ποτέ ύπερ τών πλουσίων αναδιανομή εισοδημάτων), τών στρατιωτικών προμηθειών (άγοράζουμε όχι ό,τι χρειάζονται κατά προτεραιότητα οι Ένοπλες Δυνάμεις, αλλά ό,τι μας προσπορίζει μεγαλύτερα προσωπικά όφέλη) και τών δημοσίων έργων (ό περίφημος μαθηματικός τύπος).

Αυτό όμως για τό παρελθόν. Συνέβησαν κατά τά είκοσι χρόνια που, για κακή μας τύχη, μας έκυβέρνησε τό ΠΑΣΟΚ. Άρχισε πέρυσι μιά νέα εποχή. Τίθεται τό έρώτημα: Είναι ή νέα κυβέρνηση της Ελλάδος έτοιμη νά έπιχειρήσει τήν εισαγωγή και καθιέρωση μιάς νέας ήθικότητας;

Αν τό έπιχειρήσει, και πολύ περισσότερο άν τό επιτύχει, θά έχει θέσει τά θεμέλια μιάς εποχής άνυψώσεως και άνόδου της παρηκμασμένης χώρας μας.